

“A Olot vaig tenir por i la jutgessa i jo vam necessitar protecció policial”

En el llibre, que inicialment volia titular ‘Serps a l’oasi’, novel·la el cas de la investigació que va acabar amb la detenció dels segrestadors, però també homenatja el Club Patinatge Olot

---

Jacinto Vicente (Nuremberg, 1966) és advocat especialitzat en esport i era secretari judicial d'Olot quan es va desemmascarar la trama policial que havia perpetrat el segrest de Maria Àngels Feliu. Ha escrit la seva visió del cas, que va viure des de dins, amb l'obra Olot, crònica d'un segrest, que li publicarà Edicions Xandri coincidint amb el 25è aniversari de l'alliberament de Maria Àngels Feliu.

Com va anar a parar a Olot? Jo vaig fer dret i volia ser jutge, però vaig fer tres anys d'oposició i només vaig aconseguir ser jutge substituït a Terrassa uns mesos. I vaig tenir el meu primer destí com a secretari judicial a Santa Coloma de Farners. Hi estava molt bé, però llavors va arribar una comunicació del TSJC que em deien que hi havia hagut una errada en l'assignació. I vaig haver de triar un altre destí. Vaig anar a Olot. Quan vaig arribar allà, el cas estava contaminat: els jutges, deprimits pel fiasco d'haver donat Maria Àngels Feliu per morta; el fiscal Ganzenmüller ja no volia tocar el cas per no tornar a errar-la; la jutgessa de la ciutat no volia veure els policies locals com a sospitosos... I vam arribar nosaltres, la jutgessa Pilar Castillo i jo; érem joves i veníem frescos i amb un punt d'inconsciència i tossuderia... Com definiria l'obra? Doncs té un 95% de realitat i un 5% d'invenció. El lector haurà de fer l'esforç de detectar aquest 5% de personatges i situacions fictícies. Però el llibre conté quelcom més que la història del segrest. Vaig pensar que Olot sempre apareixia per afers dolents i, com a especialista en esport i apassionat pel Club Patinatge Olot, vaig decidir compaginar els episodis del segrest amb les meravelloses coreografies de les patinadores olotines, que tants títols mundials han donat a la ciutat. A qui no li agrada el llibre? No sé si a algú no li agrada. A la Maria Àngels Feliu i al seu lletrat, Carles Monguïod, ja els he fet saber la publicació i no hi posen cap objecció. Als segrestadors potser no els agrada, però és la realitat que ja coneix tothom. La Guàrdia Civil no s'hi oposa i fins i tot un tinent coronel de l'UCO farà el pròleg. A la Pilar Castillo, la jutgessa, potser li farà recança per la seva tímida i modèstia... I a l'Ajuntament d'Olot? No ho sé. A l'ex-Ajuntament d'Olot, el de l'època de les detencions, no li agradava l'actuació judicial, com ho prova que quan va sortir publicat que els sospitosos del segrest eren policies, van enviar un emissari al jutjat que pretenia que féssim una rectificació de la notícia. Vam al·lucinar. Es veu que ells no entenien la investigació i nosaltres no enteníem la seva reacció. Tot s'explica en el llibre. Va passar por, a Olot? Sí. La jutgessa Pilar Castillo i jo vam acabar amb protecció policial després d'un parell d'episodis de persecució nocturna que vam patir cadascun de nosaltres. Jo vivia sol a Olot i un dia que al vespre vaig baixar a trucar a la cabina, un individu em va estar seguint i quan jo, dins la cabina, li vaig què volia, em va fer un gest inequívoc amb la mà: que em tallaria el coll. En lloc de trucar a casa, vaig trucar a la Guàrdia Civil. El cas està resolt del tot? Oficialment, sí. Des del meu punt de vista, tinc dubtes si hi havia algú més implicat, perquè no es va acabar d'aclarir qui eren els “maestros”, aquells que li havien d'enregistrar la veu a la Maria Àngels. Jo tinc clar que una de les gravacions no la va fer Ullastre. Qui la va fer...? Es va pagar rescat? Si la sentència va resoldre que no, és que no. Va arribar a conèixer els mediadors de Control Risk? No. Són invisibles. Només vaig saber que en un lloc on van aparèixer, però no identificats com a Control Risk, va ser en una reunió dels Rotary. Què hi descobrirà el lector? Com funciona la investigació policial, la mentalitat dels investigadors i que les casualitats donen peu a la realitat. Per què va deixar la carrera judicial i va passar a fer d'advocat especialitzat en esports? Quan feia 11 anys que era secretari judicial va canviar la llei

sobre les guàrdies i va entrar en vigor la llei de violència gènere i tot era molt complex. Vaig tenir l'oportunitat de fer un màster en dret esportiu i d'entrar en un bufet. I així va anar. Ha viscut aventures interessants en aquest món? Doncs sí. Un dia m'apareix un representant d'un jugador i em diu que l'estan extorquant amb l'amenaça de difondre unes fotos sexuals seves. Els extorquidors eren al Marroc; el futbolista, en un país europeu, i jo, aquí. Vaig recórrer a l'equip de l'UCO de la Guàrdia Civil que havia conegut a Olot i ho vam resoldre amb uns complexos estratagemes i els extorquidors van ser detinguts al Marroc.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 24-01-2019, Pàgina 48

-El Punt Avui. Nacional 24-01-2019, Pàgina 36

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/punt-divers/article/4-divers/1540678-a-olot-vaig-tenir-por-i-la-jutgessa-i-jo-vam-necessitar-protccio-policia.html>